

Sabrina finner VITNESBYRDET sitt

Av Elizabeth Shobe

(Basert på en sann historie)

*“Ved disse ting vet vi – at det finnes en Gud i himmelen”
(Lære og pakter 20:17).*

Sabrina og mamma bladde gjennom Sabrinas dåpsbok. Sabrina hadde nettopp fylt åtte, og dåpen hennes var om to uker. Hun gledet seg, men var også litt nervøs for å bli døpt.

“Se hvor mye vi har gjort allerede!” sa mamma. Hun bladde gjennom sidene. Boken skulle hjelpe Sabrina å gjøre seg klar til å bli døpt. De hadde fylt ut sidene om

yndlingstingene hennes og en annen side om familien hennes. Så kom de til en side med ordene “Mitt vitnesbyrd” øverst.

“Jeg ønsker ikke å fylle den ut”, sa Sabrina.

“OK”, sa mamma og bladde om. “Vi kan fylle den ut senere.”

“Jeg tror ikke jeg ønsker å fylle den ut i det hele tatt”, sa Sabrina.

“Hvorfor ikke?” spurte mamma.

“Fordi jeg ikke vet hva et vitnesbyrd er.”

Sabrina følte at ansiktet hennes ble rødt og varmt.

Mamma stoppet opp. “Det betyr å vite at vår himmelske Fader er glad i deg.”

“Men min himmelske Fader har ikke besvart bønnene mine.” Sabrina fikk tårer i øynene. “Jeg har bedt i en hel måned om å finne pleddet mitt, men jeg kan fortsatt ikke finne det!”

Sabrina elsket pleddet sitt. Det var mykt og rosa. Bestemoren hennes hadde laget det til henne da hun ble født. Hun hadde sovet med det hver natt før det ble borte.

Mamma la armene rundt Sabrina. “Noen ganger besvarer ikke vår himmelske Fader bønnene våre med en gang. Og noen ganger er svaret nei. Men det betyr ikke at han ikke hører bønnene våre eller at han ikke er glad i oss.”

Sabrina snufset. “Nei, det er vel sant.”

På søndag leste Sabrinas Primær-lærer, søster Lee, en historie fra *Vennen*. Den handlet om en gutt som var opprørt fordi han hørte stygge ord på bussen. Han ba angående problemet sitt. Så tenkte han at han kunne

ha på seg hodetelefonene sine på bussen. Den tanken var svaret på bønnen hans.

“Å! Er det alt?” spurte Sabrina.

“Jeg trodde svar på bønn var større enn det! Som å høre en røst eller se en engel.”

“Noen ganger er det sant”, sa søster Lee.

“Men for det meste besvarer Den hellige ånd våre

bønner på stille måter. Som ved hjelp av en idé eller en varm følelse.”

Sabrina så på bildet av gutten på bussen. Hun tenkte på den lyse og gode følelsen hun fikk når hun tenkte på å bli døpt. Kanskje det var Den hellige ånd som fortalte henne at det var et godt valg.

Kanskje hun egentlig hadde et vitnesbyrd.

Sabrinas dåpsdag kom. Faren hennes tok hånden hennes, og hun gikk ned i det varme vannet. Da hun kom opp av vannet, følte hun seg glad. Og da pappa la hendene på hodet hennes for å gi henne Den hellige ånds gave, følte hun seg varm overalt.

Søndagen etter var det fastesøndag. Folk gikk opp for å bære vitnesbyrd. Sabrina spratt opp av stolen sin og gikk frem til talerstolen. Hun trakk pusten dypt og smilte. Hun visste hva hun skulle si nå. Og hun visste hva hun skulle skrive på den tomme siden i dåpsboken senere.

Hun hadde ikke funnet pleddet ennå, men hun hadde funnet vitnesbyrdet sitt. ●

Artikkelforfatteren bor i North Carolina i USA.

Sabrina var ikke sikker på om hun hadde et vitnesbyrd.

Du kan lage din egen dåpsbok! Slå opp på side 24.